

mit, og jeg faſtholder endnu min Paafſtand, at „Statskaſſe“ iſtedetfor „ſærlig Fond“ ikke har Stort at ſige, naar der ikke er Noget for Statskaſſen at raade over. Det er et meget tvivſomt Spørgſmaal, om der bliver Noget at raade over, naar Flertallets Forſlag vedtages; men vedtages vort Forſlag, bliver der 300,000 Rd., og ſaa har det Noget at ſige, at det er Statskaſſen, ſom har at raade over diſſe Midler. Svinde de derimod ind til, hvad den ærede Ordfører vil, at de ſkulle være, bliver det, ſom ſagt, meget tvivſomt, om der virkelig bliver Noget at raade over; ja, det er endog mere ſandſynligt, at Statskaſſen vil komme til at tilſkyde Noget. I dette Punkt ere alſaa den ærede Ordfører og jeg albeles uenige; derfor bekæmper jeg ham paa dette Punkt og beklager, at han er kommen til at ſtaa paa det Standpunkt, hvorpaa han ſtaar. Det er ogſaa meget betegnende, at den ærede Ordfører vandt ſaa meget Biſald fra den Side, hvorfra Biſaldet kom, thi det er ellers ikke fra de Rækker, han høſter Biſald, naar han træder op. Jeg ſkal endnu udtale min Beklagelſe over, at den ærede Ordfører ikke er kommen frem med ſit Mæglingſforſlag allerede ved 2den Behandling, thi jeg ſkulde tage meget fejl, om vi ſaa ikke allerede dengang kunde have naaet, hvad vi nu i den 11te Time ſkulle opnaa. Vi vilde da have havt Tid til at overveie Sagen nærmere, medens Forſlaget nu kommer ſom en Forærdelſe over de Fleſte, idet man nu i ſidſte Dieblif ſkal fra et tilſyneladende blankt Mellemværende ſpringe til at gribe efter, hvad det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein) nævnte ſom noget ſærdeles Heldigt og ſom Noget, Befolkningen ſkulde være taknemmelig for. Dette kan jeg ikke indſe; thi de Offre, vi ſkulle bringe for at opnaa dette ſtore Gode, ere ſaa ſtore, at man vel kan ſige, det er at kjøbe Guld for dyrt, naar vi ſkulle kjøbe det for den Pris, der her forlanges. Det er derfor, jeg har ſtillet mig, ſom jeg har gjort; jeg tror, at denne Stilling er tydelig og klar, og at den ærede Ordfører ikke med ſær Ret kan bebreide mig og dem, der ere enige med mig, at vi have ſtillet os paa den Maade, vi have. — Hvad det angaar at klare denne Sag for

Folket, ſkal jeg, ligesaa tro og ſandfærdigt ſom den ærede Ordfører forklare for Folket, hvorledes denne Lov ſer ud; en Paamindeſe i den Henſeende behøver jeg ikke. Jeg gjør mig i det Hele taget ligesaa megen Umage ſom den ærede Ordfører for at være ſandheds-kjærlig, og jeg ſkal nok vide at forſvare mit Standpunkt. Det turde ogſaa være, at den ærede Ordfører trods al ſin Dygtighed og Skarpsindighed kunde tage fejl, naar han tror at kunne ſaa Folket til at følge fig og til at ſe Loven med de ſamme Dine ſom han; det kunde være tvivſomt, om det lykkes ham. Jeg ſiger ikke dette ſom nogen Bebreidſe imod den ærede Ordfører, thi jeg erkjender ſaagodtſom Noget haade hans Dygtighed og hans Skarpsindighed; men den kan dog ogſaa ſtorte overfor Spørgſmaal, ſom han ſelv tror at kunne magte, og ſom han ſtiller op i et ſaadant Lys, at vi blive nogle ſmaa Nulliteter overfor ham. Det var dette Par Ord, jeg har fundet det nødvendigt at ſige til den ærede Ordfører, ſom — jeg vil ikke negte det — i mine Tanker angreb mig ſaavel ſom Flere, men iſær mig ſom Medlem af Udvalget, paa en meget ubillig Maade, hvad jeg ikke fortjener. Jeg har taget min Reſervation i god Tid, og jeg fortjente ſom Følge deraf heller ikke Bebreidſer.

Ordføreren: Det ærede Medlem har fuldstændig miſforſtaaet mig, naar han tror, at jeg med et eneſte Ord har dadlet ham for hans Forſlag om Nedſættelſe af Lønninger; det har jeg ikke gjort med et eneſte Ord. Jeg har fravaadet at ſtemme for diſſe Forſlag, men jeg har ikke dadlet en eneſte af de Her- rer, ſom have ſtillet dem. Det derimod, jeg ikke ſandt rigtigt og talte imod, var, at det ærede Medlem angreb den Stilling paa Fi- nantsloven, vi nu have vundet for diſſe Mid- ler, og ſagde, at den var intetbetydende, medens han i Udvalget havde anſet den for noget Betydende. Det var blot til dette Punkt, jeg mente, at det ærede Medlem ikke havde ſtillet fig rigtigt. Naar det ærede Medlem mente, at jeg burde være fremkommen med det For- ſlag, hvormed der nu er Tale, allerede til 2den Behandling, vil han, naar han tænker